

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΦΟΡΟΣ ΕΡΩΤΑΣ ΤΟΥ ΡΟΥΣΣΩ

Το έρωτικότερο και γοητευτικότερο μυθιστόρημά του. «Η Νέα Έλαιοία». Πώς και πού έγραψε. «Ο Ρουσσώ στο «Ερμιτάζ». Το ζεύγος Ούντετο. «Αμοιβίες; συζυγικές προδοσίες. «Ο Ρουσσώ ξετραβλημένος με την Σοφία Ντ' Ούντετο. Πώς; της; εξευστρησθή το αίθρημά του. Στυγνολογία και δάκρυα. «Ο άποχρισμός. Το χριστουγεννιάκι του Ρουσσώ, κλπ. κλπ.

ΤΑ 1761 έξεδόθη στη Γαλλία ένα έρωτικιστικό βιβλίο, ή «Νέα Έλαιοία, του Ζαν Ζακ Ρουσσώ. Το βιβλίο αυτό, γεμάτο έρωτική φλόγα και πάθος όπως ήταν, διαπίστωσε αμέσως.

Όπως τα περισσότερα μεγάλα έργα, έτσι και την «Νέα Έλαιοία» την ανέπτυξε ο Ρουσσώ απ' ένα άπειρο έπιπέδιο της ζωής του, από έναν μεγάλο και άπειρο τον έρωτα.

Στις 4 Απριλίου του 1756, ο Ρουσσώ έγραψε από το Παρίσι και έπλεγε και εγκατεστηθή σ' ένα ξεχωριστό κοντό στη Γαλλική πρωτεύουσα, από «Ερμιτάζ», όπου τον είχε καλέσει ή φίλη του κορία ντ' Επανέ. Ούτε θύλακας ούτε ημερολόγιο έβλεπε ο Ρουσσώ εύγενησμένος και αμείνων. ή τον έβαζαν κάποια γυναίκα ήθε να ταράξη την γαλήνη του. Η γυναίκα αυτή ήταν ή κορία Σοφία ντ' Ούντετο. Ο Ρουσσώ είχε γνωρίσει την Σοφία ντ' Ούντετο σε μια άλλη έλαιοία, τη Σαβρέτ, όπου πλέον τον φιλοξενούσε ή κορία ντ' Επανέ, κορία της Ούντετο.

Η κορία ντ' Ούντετο ήταν μια γυναίκα με λεπτή ψυχή και με χαριτωμένο πνεύμα. Είχε παρτοική πολύ να με τον κ. ντ' Ούντετο, εύγενή, γενναίο αξιοματικό, σκατά τρυφερό, αλλά ξένοιαστο, χαριτωματικό και αδιάφορο στο ζήτημα της «ήθους». Όταν ο Ούντετο παντρεύτηκε την Σοφία, άγατούσε μια άλλη γυναίκα, όχι έλευθερο. Το αίσθημά του για την γυναίκα αυτή έμεινε το ίδιο, φανερό και καθήκοντο σ' αλή του τη ζωή. Ίσως γ' αυτό ή γυναίκα του δεν τον έμεινε πιστή. Συνεδόθη με τον μαρξισμό ντ' Σαν-Λαμπέρ και τον έμεινε άπιστη μέχρι ως το τέλος της ζωής της. Τον άπιστο άντρα τον ήθελε και ο άντρας της, ο οποίος κάποτε είπε :

«Είσατε και οι δύο φτηνομένοι από τη φτώχεια και να μείνουμε πιστοί ο ένας στον άλλον. Αλλά συνέβη κάποια παροξήρησις και το παράματά χάλασαν.

Ήταν άμορφη ή κορία ντ' Ούντετο; Κιόδι άλλο. Και αυτός άκόμη ο Ρουσσώ δεν έπεσε στην περιγραφή για άμορφη. Να πως την περιγράφει κάποιος σύγχρονος της :

«Είχε πολύ στενό μέτωπο και μύτη χορηγή. Η έπιδομίδα της ήταν γεματή στίγματα από την εύλεριά. Αυτά έκαναν το δέρμα της να φαίνεται ακάθαρτο. Ίσως πριν από την άρρώστεια, ήταν όμοια».

Μολοντι άσχημη ή κ. ντ' Ούντετο, ή μάλλον άσχημη, είχε τόσα φυσικά χαριώματα, ώστε δεν άγρησε να θέλξη την κορμιά του Ρουσσώ.

«Η άμείσις της στο «Ερμιτάζ», διαγίεται ο ίδιος ο Ρουσσώ, έσχε κάτι το μυστηριώματικό, ήταν σαν μια χαριτωμένη άσχημη ισοπονηστος. Έν πρώτοις έγρασε το δρόμο. Η κορμιά της καθώς διεσχίξε την χαλιόα του Μονιουρανού (όπου βρισκόταν και βρισκόται άκόμη ή «Ερμιτάζ»), βούτηξε μέσο λάσπας. Η ντ' Ούντετο κατέβηκε τότε για να κινή τον έπολοπο δρόμο πεζή. Σε λίγο όμως το λεπτό της πασιότι τράπησε. Κιόδι τόσα λεπτά βούλιαζε στις λάσπες και οι ύμνηστές της βασανίζονταν για να την ξεκολλούν απ' αυτές. Τέλος ή ντ' Ούντετο έφθασε στο «Ερμιτάζ», γεμίζοντας τον άέρα με τα χορσάλλανα γέλια της. Όταν ήλθε στην έπαυλα ήταν πενή άγάδι. Και όμως είχε τόσα κέρη, ώστε μείνανε ως ρύ μεσάνυχτα κροβεντιόοντας και γελώντας με την προπέτιά της».

Στο «Ερμιτάζ» έμεινε κάμποσο καιρό ή κορία ντ' Ούντετο. Κατόπι όμως νοίκιασε μια έπαυλα κορινθιά και απ' εκεί έκανε κάθε τόσο έπισκέψεις στη γνήνη της και στον φιλοξενούμενό της φιλόσοφο, ο οποίος έμεινε, για πάντα ήρωος, σ' ένα κώμα στο βάθος του πάχους.

«Μια μέρα, διαγίεται ο Ρουσσώ, ή Ούντετο ήθε στο «Ερμιτάζ

καθόλα σ' ένα όμοιαστο άλογο, φορώντας άντικο κοστούμι. Δεν θα ξεχάσω ποτέ την έντύπωση που μου έκανε. Αυτή τη φορά ήμουν γιά τα καλά έρωτικισμένους μαζί της».

«Ο καιμένος ο Ρουσσώ» Έρωτικισμένος με την Ούντετο ήταν απ' την πρώτη φορά που την είχε ιδή. Είχε άρχισι μάστια να της στέλνη γραμμάτια στο κόρημότερο χορσο χαρτί του κόσμου, μεταχειριόμενος για το στέγνωμα της μελόνης σκόνη άσπυμένα».

Τα γραμμάτια αυτά άστάσι δεν ήταν έρωτικά. Ο Ρουσσώ δεν ταίμασε να φανερώσει τον έρωτά του στην κορία ντ' Ούντετο. Ήθελε ότι αυτό θα ήταν κώπος χαμένος, γιατί το είδηλό της ήταν άφτημισμένο στον μαρξισμό ντ' Λαμπέρ.

Η Ούντετο κατάλαβε φαίνεται εύκαίριως το αίσθημα του Ρουσσώ και γ' αυτό φρόντισε να τον κάνει χορηγο άεληγός της, φίλο της, άγα της φίλο. Έτσι μπορούσε να του μιλήει για τον έρωτά της :

«Όταν την άκουσα για μια μάστιχ λέγει ο Ρουσσώ, όταν βρισκόμην σιμά της, έννοιθα μια γλυκύτητα άνευρηγία που δεν ήθα άπληθή κοντά σ' καμιά γυναίκα ως τότε. Μιλούσε και μένα ή έπλεγε ή συγγίρησε. Όχι μου έλεγε για την άγάπη της με τον μαρξισμό ήταν θανάσιμα μαρξιστής για μένα και όπως τις άπαισινα με σου σ' εύκαίριους».

«Τέλος δίχως να το καταλάβη και δίχως να το καταλάβη, μου έλάτρεσε ένας μαρξισμός έρωτας.

Τον έρωτα αυτόν δεν μπορούσε να τον κρατήσει κορηγή για καιρό ο Ρουσσώ. Της τον άφτηρισε με μια μινιό και μια ποικιλιά, που έφθασαν λέγεται την μαντινά ντ' Ούντετο.

Να πως διαγίεται ο Ρουσσώ στις περιηγήσεις «Εξομολογήσεις» του την σσηρή αυτή της εξομολογήσεως του έρωτά του στην κ. ντ' Ούντετο :

«Ένα βράδι, άφού έμαγαμε οι δύο μας βόνοι, έπλησι να περπατήσουμε στον κήπο. Ήταν ένα θαυμάσιο έληγός της. Στο βάθος του κήπου στήριξε μια άσκατα μεγάλη λόγιη. Την περιόσιε και γράσιμα σ' ένα όμοιο δασύλλιο, μ' ένα άνδριτρίφου στη μέση, για την κατακρήνη του άποιο είχε δώσει έγώ την ιδέα στην κορία ντ' Επανέ. «Ω, άθάνατη σσηρή!... Ω, σσηρή που όσο και έν ζωός δεν θα σ' έγγάζω!... Μέσα στο μαρξό αυτό άλογο καθήμισινα μαζί της σ' ένα μαρξό, κάτω από μια φορτωμένη από άνθους σκαλιά, βήραμε την εύκαρία να της φανερώσω τα αίσθηματά μου πλημυρίζων την ψυχή μου, με λόγια θερμά, γλυκά, παρσομα... Ήταν ή πρώτη φορά της ζωής μου που πήρα τόσον όμοια, που είπα με τόση φλόγα και τόση εύκαίριση όλη την τρυφερό, όλη την βασινα άκαίτη που έβλεπα μέσ' σ'α στήθη μου. Τι με άπιστικά άόμοια ποίγησα στα γονατά της!... Και τι άόμοια που την έβανα να χίση σ' έλευνη!... Μη μπορούσας να συγκαρτίσω το πάθος μου, τη φίλησα! Το φίλι έκείνη και τόση. Έμεινα από τόσα χορηία, μου καισι άκόμη τα χέρη!...»

Συνέβησαν όλα αυτά όπως τα διαγίεται ο Ρουσσώ; Ποιος ξέρει! Το γεγονός είναι ότι ύστερα από λίγο τα χάλασε και με την κορία ντ' Επανέ και με την κορία ντ' Ούντετο και έμεινε στο «Ερμιτάζ». Όχι όμως μόνος. Είχε μαζί του και ένα άθανάτο βιβλίο, το όποιο είχε γράψει εκεί, την «Νέα Έλαιοία».

Είπαμε τι ένθουσιμα προκάλεσε το βιβλίο αυτό όταν πρωτοεκδόθηκε. Το άκόλοθο περσοιατικό δίνει μια ιδέα της μέθης και της παρσομας που έγέννησε στους πρώτους άναγνώστας το μυστηριώμα αυτό του Ρουσσώ.

Μεταξύ των κορηών που άγόμασαν την «Νέα Έλαιοία» την πρώτη μέρα της έκδόσεως της ήταν και ή προηγήσιμα ντ' Ταλμόν. Ή προηγήσιμα το είχε προηγήσιμα κατά το βρόδι, την όρα που έταμαζότανε να πάη σ' έναν χορο ή «Ολερος». Άφού έντύθηκε, περσομασε την όρα του χορού, άρχισι να διαδός το μυστηριώμα. Τι μεσάνυχτα διατάξε να ζήσουν τ' άλογο στο άμάσι της, άλλ' έπερσομάθησε να διαδός. Στις δύο, οι ύμνηστές της της άπηνόθησαν ότι έπλησε να πάη στο χορό.

Άπάντησε τότε ότι είχε καιρό άκόμη. Άργότερα, έπειδή το φορλό της είχε σταματίσει, ρώτησε τι όρα είναι. Της άπάντησαν ότι ήταν τισσορος μετά τα μεσάνυχτα.

— Δεν είναι πενή όρα να πάω στο χορό, άπάντησε ή προηγήσιμα, και έμπερσομάθησε διαδόςοντας το έργο του Ρουσσώ.

Ο Ζαν Ζακ Ρουσσώ